

Ο ορισμός και η περιγραφή του όρου «παιδοφιλία» από τον Αμερικανικό Ψυχολογικό Σύνδεσμο (American Psychological Association - APA) φαίνεται πως παίρνουν σχεδόν τον ίδιο δρόμο που είχε πάρει νωρίτερα και ο όρος «ομοφυλοφιλία». Στην πρώτη εκδοχή του, το DSM (το 1952) όριζε την ομοφυλοφιλία ως «μια σεξουαλική, αντικοινωνική διαταραχή της προσωπικότητας και ως μια σεξουαλική διαστροφή». Στην δεύτερη εκδοχή του, το DSM II όριζε πως η ομοφυλοφιλία θεωρείται ως «διαταραχή του σεξουαλικού προσανατολισμού, μόνο σε εκείνους που ανησυχούν για τον προσανατολισμό τους, ή που επιθυμούν να τον αλλάξουν». Έτσι, η ομοφυλοφιλία έπαυσε να θεωρείται αυτή καθ' εαυτή ως ψυχιατρική διαταραχή. Το DSM III ήρθε το 1973, και η ομοφυλοφιλία δεν θεωρείται πλέον «διαταραχή του σεξουαλικού προσανατολισμού», μόνο θεωρείται πρόβλημα, εφ' όσον προξενεί στρες στο άτομο. Τα δε DSM III-R και DSM IV δεν περιέχουν καμία αναφορά στην ομοφυλοφιλία.

Ο όρος «παιδοφιλία» χαρακτηρίστηκε από το DSM I και το DSM II ως μια σεξουαλική απόκλιση, περίπου όπως είχε αρχικά χαρακτηριστεί η ομοφυλοφιλία. Το DSM III άλλαξε την «παιδοφιλία», σε «παραφιλία» (δλδ. μια παρεκκλίνουσα σεξουαλική φαντασίωση ή συμπεριφορά), η οποία είναι λιγότερο «σοβαρή» από μια σεξουαλική διαστροφή. Το DSM IV μείωσε περαιτέρω την σημασία της «κατάστασης» αυτής, με το να προσθέτει πως πρέπει να θεωρείται «παραφιλία», μόνο εφ' όσον η συμπεριφορά προξενεί απόγνωση ή εμποδίζει την λειτουργία – εν ολίγοις, πρόκειται για διαταραχή, μόνο όταν ο ίδιος ο παιδόφιλος το θεωρήσει ως διαταραχή. Το επόμενο λογικό βήμα είναι να καταργηθεί ολότελα από το DSM, όπως έγινε με την ομοφυλοφιλία.

Κατά την διάρκεια του συνεδρίου του APA τον Μάϊο, ορισμένοι εκπρόσωποι του APA πρότειναν να αφαιρεθούν οι όροι «παιδοφιλία» (δλδ. το σεξ ενηλίκων με παιδιά), «επιδειξιμανία» (δλδ. η έκθεση του γυμνού εαυτού σε άλλους), και «ηδονοβλεψία» (δλδ. το κρυφοκοίταγμα από παράθυρο) από το Διαγνωστικό και Στατιστικό Εγχειρίδιο Διανοητικών Διαταραχών (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders - DSM).

Το DSM – πρόκειται για την «Βίβλο» του χώρου της Ψυχικής Υγιεινής – λέει στους ψυχιάτρους, στους δικαστές, στους ενόρκους και στον υπόλοιπο κόσμο ποια είναι - ή δεν είναι - η «αφύσικη ανθρώπινη συμπεριφορά», και τι πρέπει να «τιμωρείται» ως έγκλημα έναντι του τι πρέπει να εκλαμβάνεται ως «θεραπεύσιμο».

Ακαδημαϊκές Προοπτικές

Ιστορικά, τα Πανεπιστήμια έχουν πάντοτε υπάρξει η εμπροσθοφυλακή των αλλαγών. Φαίνεται πως οι ημέρες των φοιτητικών διαμαρτυριών έχουν παρέλθει. Οι ακαδημαϊκοί μελετητές όμως συνεχίζουν τις διανοουμενίστικες και επιστημονικές τους αναζητήσεις. Η παιδοφιλία είναι ανάμεσα στα θέματα που ένας ολοένα αυξανόμενος αριθμός διανοουμένων επιθυμεί να αλλάξει.

Είχε δημοσιευθεί μια μελέτη για την κακοποίηση παιδιών στο αναγνωρισμένο περιοδικό *Psychological Bulletin* το 1998, με τίτλο «Μια Υστερο-Αναλυτική Εξέταση των Υποτιθέμενων Ιδιοτήτων της Σεξουαλικής Κακοποίησης Παιδιών Χρησιμοποιώντας Δείγματα Κολλεγίου» (με απλά λόγια: μια μελέτη σε φοιτητές κολλεγίου που είχαν κακοποιηθεί σεξουαλικά ως παιδιά). Η μελέτη αυτή είχε συμπεράνει πως «...οι τυχόν αρνητικές επιδράσεις (από την κακοποίηση παιδιών) δεν παρατηρήθηκαν να είναι διαβρωτικές, ούτε χαρακτηριστικά έντονες – οι δε άνδρες αντέδρασαν πολύ λιγότερο αρνητικά από τις γυναίκες...». Οι συγγραφείς της μελέτης, οι Bruce Rind, Philip Tromovitch και Robert Bauserman, επίσης ισχυρίζονται πως το σεξ ανάμεσα σε έναν ενήλικα και παιδί δεν πρέπει να ορίζεται αδιακρίτως ως «σεξουαλική κακοποίηση παιδιού», και πως η ηθελημένη σεξουαλική συνεύρεση ανάμεσα σε ενήλικες και παιδιά - η οποία θα απέδιδε θετικά αποτελέσματα – πρέπει να ονομασθεί απλώς «σεξ ενήλικα-παιδιού».

Αν και η μελέτη αυτή είχε υποστεί βαρύτατη κριτική, πάντως έστησε το σκηνικό για την νομιμοποίηση, για όσους επιθυμούσαν να από-στιγματίσουν και να νομιμοποιήσουν την παιδοφιλία. Το 1999, ο εκδοτικός οίκος University of Minnesota Press εξέδωσε το «Harmful to Minors» (Επιζήμιο για Ανηλίκους), ένα βιβλίο της Judith Levine που συμπεριελάμβανε ένα εισαγωγικό από την πρώην Επικεφαλής Χειρουργό, Joycelyn Elders (την παραίτηση της οποίας είχε ζητήσει ο πρώην Πρόεδρος Κλίντον, όταν εκείνη είχε προσυπογράψει την πρόταση να γίνει ο αυνανισμός μέρος του δημόσιου σχολικού συστήματος). Μέσα στο βιβλίο αυτό, η Levine δηλώνει πως οι παιδόφιλοι είναι «μύθος», και πως το φταίξιμο βρίσκεται στην κυβέρνηση, που έκανε παράνομη την παιδοφιλία.

Σιγά-σιγά, «φανερώνονται» και άλλοι μελετητές, για να αναδειχθεί πως και αυτοί υποστηρίζουν την νομιμοποίηση της παιδοφιλίας, καθώς και την αφαίρεση του όρου από το εγχειρίδιο DSM.

Η Linda Nicolosi της NARTH αντιτείνει:

«Καθώς αλλάζει η κοινωνία, αναμένεται να αλλάξει μαζί της και ο ορισμός της ψυχικής νόσου. Συνεπώς, καθώς η κοινωνία μας έρχεται ολοένα και περισσότερο να δίνει αξία στην σεξουαλική απελευθέρωση και στην αυτονομία των παιδιών, θα αυξάνεται ολοένα και η πίεση στο ψυχιατρικό κατεστημένο να παύσει να ερμηνεύει παθολογικά κάποια πράγματα όπως είναι η σεξουαλική έκφραση σε παιδιά, η ασυμφωνία των φύλων και η ομοφυλοφιλία.»

«Η Ψυχιατρική δεν δύναται να πει στον λαϊκό πως η ομοφυλοφιλία, ή η παιδοφιλία, ή το σαδομαζοχιστικό σεξ είναι «υγιή», αφού η Επιστήμη δεν διαθέτει καμία έννοια περί «υγιούς σεξ» που να μην εμπεριέχει αξίες.»

Άπαξ και το APA αλλάξει την στάση του απέναντι σε μια «κατάσταση», η ακαδημαϊκή έρευνα και σκέψη θα ακολουθήσουν σύντομα μετά. Άπαξ και οι ακαδημαϊκοί και οι μελετητές δείξουν την υποστήριξή τους σε μια αλλαγή και αρχίσουν να δημοσιεύουν μελέτες και άρθρα σε σεβαστά περιοδικά, τότε και οι αλλαγές στις αντιλήψεις της ευρύτερης κοινωνίας δεν θα απέχουν και πολύ, ακολουθούμενες επίσης από αλλαγές στον Νόμο.

Το Έγγραφο του APA για την Παιδοφιλία

Τον Ιούλιο του 1998, η American Psychological Association (APA) δημοσίευσε ένα «επιστημονικό» έγγραφο στο περιοδικό Psychological Bulletin, το οικείο όργανό της.

Την τελευταία λέξη την χρησιμοποιώ προσεκτικά. Οι συγγραφείς, Bruce Rind, Phillip Tromovitch, και Robert Bauserman γράφουν μέσα στο άρθρο «A Meta-Analytic Examination of Assumed Properties of Child Sexual Abuse Using College Samples» <http://www.ipce.info/library_3/rbt/metaana.pdf>, δηλώνοντας πως ανακάλυψαν, μέσω μιας «υστερο-ανάλυσης» των δεδομένων άλλων ερευνητών, πως οι επιζήσαντες μιας σεξουαλικής κακοποίησης (μερικές φορές δηλωμένης και ως αιμομιξίας) συχνά αισθάνονται

καλά με το θέμα. Παρά τον φαινομενικά «unisex» τίτλο του, το έγγραφο εστιάζει κυρίως στους άνδρες, και ως επί το πλείστον χρόνια μετά από την κακοποίησή τους. Η εμπειρία των κοριτσιών αναφέρεται ως πολύ περισσότερο αρνητική για κάποιον λόγο, και στη συνέχεια παραγκωνίζεται από αυτό το ισχυρό πάνελ αρσενικών ερευνητών, ως θέμα ανάξιο πραγματικής έρευνας.

Φυσικά, οι μεγάλοι παιδόφιλοι «απολογητές» είναι εκστατικοί, και μπορείτε εύκολα να το βρείτε το προαναφερόμενο άρθρο σημειωμένο και αποσπασμένο από αυτούς, στο Διαδίκτυο. Ο Σύνδεσμος «The North American Man-Boy Love Association - NAMBLA» (Σύνδεσμος Αγάπης Ανδρός-Αγοριού Βορείου Αμερικής) έχει αναρτήσει λαμπρές κριτικές στο δικό του Ιστότοπο. Ο Κόμβος Παιδοφιλικών Πληροφοριών (Pedophile Information Exchange - PIE) είναι παρομοίως κατενθουσιασμένος. Το γεγονός πως πολλά παιδιά εμφανίζονται μέσα στην μελέτη να έχουν υποστεί ζημιά παραβλέπεται «ελαφρά τη καρδία», ή απλώς αναφέρεται με κατεβασμένους τόνους, ακόμα και από τους συγγραφείς. Στο κάτω-κάτω, αν έστω κάποιοι «επιζήσαντες» μπορούν να δουν την παιδική τους σεξουαλική εμπειρία κάτω από θετικό φως, το βάρος τότε προφανώς θα πέφτει πάνω σε εκείνους που δεν κατόρθωσαν να επιτύχουν αυτή την «ώριμη» προσαρμογή, ώστε να ενσωματώσουν στην ενήλικη ζωή τους αυτή την «ευκαιρία» που τους «δόθηκε». Πρόκειται για έναν κάπως εκλεπτυσμένο τρόπο να ρίχνουμε το φταίξιμο στο θύμα. Επίσης, δεν γίνεται κουβέντα για το υπονοούμενο πως, αφού οι γυναίκες είναι περισσότερο πιθανό να επηρεασθούν αρνητικά από την σεξουαλική κακοποίηση, αυτό θα σήμαινε πως πρέπει να είναι και κάπως λιγότερο «ώριμες» από τους άνδρες...

Οι συγγραφείς παραποιούν τα δανεισμένα δείγματά τους, με το να εξαιρούν εκείνα που περιέχουν τις περισσότερες ενδείξεις βλαβών καθώς και εκείνα τα δείγματα που δείχνουν τα μεγαλύτερα ποσοστά κακοποίησης στον γενικό πληθυσμό, αν και -έστω απρόθυμα- παραδέχονται ένα ποσοστό περίπου 18% (σχεδόν 1 στις 5) στις γυναίκες, και 11% στους άνδρες.

Παρά την παραδοχή τους πως είναι πάρα πολύ πιθανόν τα κορίτσια που έχουν υπάρξει «πρόθυμοι» σύντροφοι σε βίαιες σεξουαλικές σχέσεις να αναφέρουν αρνητικά συναισθήματα για αυτές, οι συγγραφείς έχουν εξαιρέσει αρκετές μελέτες οι οποίες δείχνουν συγκλονιστικά μεγάλα ποσοστά - σχεδόν το ήμισυ όλων των γυναικών - μόνο και μόνο επειδή οι μελέτες αυτές υπάγονται στην κατηγορία της παιδικής κακοποίησης που διαπράχθηκε «ηθελημένα»..

Τι, στ' αλήθεια, σημαίνει «ηθελημένα», αν οι «πρόθυμοι» γυναικείοι συμμετοχοί περιγράφουν τον εαυτόν τους στη συνέχεια να αισθάνεται βρώμικο και χρησιμοποιημένο;

Υποψιάζομαι πολύ σοβαρά πως μάλλον σημαίνει «συγκαταβατικά», ακριβώς όπως ερμηνεύεται και σε τόσα άλλα πράγματα της σεξιστικής μας κοινωνίας. Αν μια γυναίκα (ή κορίτσι) δεν πει το «όχι» αρκετά δυνατά – ασχέτως αν βρίσκεται σε κατάσταση εκφοβισμού ή είναι αναισθητη – εννοείται πως η σταθερή απάντηση στις ανδρικές σεξουαλικές απαιτήσεις είναι το «ναι». Έτσι λοιπόν, αν τολμήσει να κάνει το «λάθος» να μην αντισταθεί βίαια για να γλιτώσει από «μια τύχη χειρότερη από θάνατο» - ακόμα και με κίνδυνο της ζωής της, ακόμα με το ενδεχόμενο να εξαγριώσει ή να απογοητεύσει κάποιον γονέα ή μεγαλύτερο αδελφί – τότε θεωρείται πως έχει «συναινέσει» στο σεξ. Ναι, ναι, εντάξει.

Όμως, είτε πρόκειται για 1 στις 5 γυναίκες, είτε για 1 στις 2, σε κάποιο επίπεδο αυτό δεν έχει νόημα. Εάν αυτό επηρεάζει τόσες πολλές γυναίκες, τότε τι μπορεί να σημαίνει στην οποιαδήποτε γυναίκα μια «φυσιολογική» προσαρμογή; Αν δεν έχετε οι ίδιες υποστεί σεξουαλική κακοποίηση ποτέ σας, τότε είναι πιθανό πολλές από τις φίλες σας να την έχουν υποστεί - αν οι μελέτες εκείνες είναι έστω μερικώς αληθινές – και οι εμπειρίες τους θα είχαν επηρεάσει την συμπεριφορά τους. Και ποιοι από εμάς δεν έχουν επηρεασθεί από την συμπεριφορά των στενών μας φίλων; Δεν είναι περίεργο λοιπόν, που θέλησαν να ξεφορτωθούν όσες περισσότερες μπορούσαν από αυτές τις ντροπιαστικές κατηγορίες του καθεστώτος. Και η απλή μέθοδος που χρησιμοποιήθηκε ήταν να δηλώσουν πως τα κριτήρια των μελετών αυτών περί πραγματικής «κακοποίησης» ήσαν «πολύ γενικά». Παρά την βλάβη που υφίσταντο οι γυναίκες. Σας φαίνεται κάπως σουρεαλιστικό αυτό; Σε μένα, ναι.

Οι συγγραφείς επίσης επιμένουν σθεναρά ότι, το γεγονός πως οι «επιζήσαντες» συχνά καταλήγουν σε παραγωγικές και καλά προσαρμοσμένες ζωές, αποτελεί απόδειξη πως ποτέ δεν είχαν στ' αλήθεια βλαφθεί εξ αρχής. Τολμούμε άραγε να πούμε πως αυτό μοιάζει με συμφεροντολογία (αν θέλαμε να μιλήσουμε κάπως κυνικά); Δηλαδή, πώς ακριβώς μεταφράζεται ως «δεν έγινε δα καμία ζημιά» το γεγονός πως το 33% των αρρένων φαίνεται μετέπειτα να αισθάνεται αυτή την εμπειρία κακοποίησης ως αρνητική και ένας παραπλήσιος αριθμός εμφανίζεται αμφιταλαντευόμενος; Αυτό είναι λιγάκι σαν να λέμε πως, «αν μόνο ένας στους έξι παίκτες της Ρωσικής Ρουλέτας πεθαίνει πραγματικά, ε, δεν είναι δα και τόσο επικίνδυνο το παιχνίδι αυτό!» Ή, πως «το σπάσιμο του ποδιού δεν είναι πραγματική ζημιά, αφού στους περισσότερους ανθρώπους το τραύμα γιατρεύεται μια χαρά!»

Επίσης διακρίνουν ανάμεσα στο «συναινετικό» σεξ - ας πούμε με ένα 9χρονο παιδί – και τον μη-συναινετικό βιασμό. Τι παράξενο – το ίδιο παιδί, που δεν έχει νομικά το δικαίωμα να «συναινέσει» σε συμβόλαιο που περιλαμβάνει χρηματικά ποσά, ως δια μαγείας μεταμορφώνεται σε ένα πρόθυμο και ικανό (με την νομική σημασία) σύντροφο για τις ανάγκες του σεξ! Το γεγονός πως ο νυν Πρόεδρος του APA υπήρξε «πρόθυμος» συμμετοχος σε μια σεξουαλική σχέση με ένα παιδεραστή σε αυτήν ακριβώς την ηλικία, είναι εντελώς συμπτωματικό. Ναι, σίγουρα. Όπως είναι παρομοίως σύμπτωση η αφαίρεση της «άνευ

διαμαρτυρίας» παιδοφιλίας από το DSM-IV. Υποθέτω. Με άλλα λόγια, αν ένας παιδεραστής δεν αισθάνεται άσχημα καθώς σοδομίζει ένα βρέφος ή ένα μικρό παιδί, αντιθέτως, αισθάνεται μια χαρά για αυτό, τότε δεν πρόκειται για πραγματική ασθένεια. Τότε τι στα κομμάτια είναι;

Για να είμαστε ειλικρινείς, εγώ πιστεύω πως αυτοί οι τύποι ή έχουν ξεκάθαρα χάσει την επαφή με την πραγματικότητα, ή έχουν ελαφρώς «σαλέψει». Ή κάτι χειρότερο. Αυτό που κάνει ιδιαίτερη αίσθηση είναι πως τουλάχιστον δύο από τους συγγραφείς δηλώνουν μεγαλόφωνα σκεπτικιστές όταν πρόκειται για απωθημένες μνήμες των επιζώντων σεξουαλικής κακοποίησης – άλλο ένα γνώρισμα (ή ρητορική θέση) που συμπτωματικά μοιράζονται με πολλούς καταδικασμένους παιδεραστές.

Έχουν δανείσει την υποστηρικτική φωνή τους σε τουλάχιστον μία συγκέντρωση παιδοφίλων και των υποστηρικτών τους στις Κάτω Χώρες – μια συγκέντρωση με συμμετοχή τεσσάρων (ναι, τεσσάρων, μετρημένων) μελών του τοπικού Τμήματος Ηθών, με στόχο τον εντοπισμό αυτών που (εσφαλμένα;) αντιλαμβάνονται ως «κακούς». Οι χορηγοί της συγκέντρωσης αυτής μιλούν με θερμά λόγια για αυτούς τους αγορο-απομυθοποιητές μας, και για τον Larry Constantine, τον κάποτε επιστήμονα Η/Υ, ψυχολόγο, μέλος του Δ.Σ. του περιοδικού «Πλέϊμποϋ», και υποστηρικτή των ομαδικών γάμων, των «ανοιχτών» οικογενειών, της παιδικής πορνογραφίας, της σεξουαλικής ελευθερίας για τα παιδιά, και άλλες χαριτωμένες αντιλήψεις της δεκαετίας του '70. Ο Larry είναι πολύ αγαπητός - και από τους ερωτύλους, και από τους παιδόφιλους – τους οποίους τοποθετεί ανάμεσα στους ήρωές μας.

Θα έλεγε κανείς πως θα είχαν λίγο φιλότιμο να ντρέπονται.

Δεν ντρέπονται.